

fællesveje. Reglerne i *stk. 3* om anke til lændvæsen-kommissionen er udformet på tilsvarende måde som vejbestyrelseslovens § 15, *stk. 4* og *6*.

På grund af klasse III-vejenes særlige sammenhæng med bebyggelsen foreslås disse undtaget fra bestemmelserne i §§ 54-56.

Til kapitel 10:

Istandsættelse og vedligeholdelse af private fællesveje.

I nærværende kapitel foreslås optaget regler om istandsættelse og vedligeholdelse af private fællesveje til afløsning af de regler, der for Københavns kommunes vedkommende hidtil har været optaget i § 8 i den københavnske gadelov af 1857 og i kommuner med bymæssig bebyggelse i de med gadelovens bestemmelser som forbillede udfærdigede gade- og vejvedtægter. Reglerne er foreslået moderniseret på grundlag af de erfaringer, som er indvundet ved anvendelsen af gadelovens og vejvedtægternes bestemmelser.

Til § 57: (udkast § 37).

I *stk. 1* foreslås det ligesom i gadelovens § 8 og i vejvedtægterne fastslået, at ejerne af de tilgrænsende grunde har en forpligtelse til at holde de private fællesveje i forsvarlig stand. Medens gadeloven af 1857 beskrev grundejernes forpligtelse som en pligt til at holde vejen i farbar stand, har de fleste vejvedtægter anvendt udtrykket „god og farbar stand“. Overensstemmende med den praksis, der har været fulgt af de fleste kommuner ved anvendelsen af vejvedtægterne, foreslås det i forslaget fastslået, at det påhviler de pågældende grundejere at holde vejen i en under hensyn til færdselens art og størrelse god og forsvarlig stand.

I *stk. 2* foreslås det i lighed med hittidig retstilstand fastslået, at det er vejtilsynsmyndigheden, der bestemmer, i hvilket omfang og på hvilken måde de private fællesveje skal vedligeholdes, og at kommunen tillige, når hensynet til færdslen ad vejen tilsiger det, kan bestemme, at en vej skal istandsættes. Lovforslaget sonderer ligesom gadeloven af 1857 og vejvedtægterne mellem begreberne „istandsættelse“ og „vedligeholdelse“, men for at tydeliggøre, at der er tale om to forskellige begreber, indeholder *stk. 2* den nærmere angivelse af udtrykket „istandsættelse“, at der her er tale om en forbedring af vejen. Denne formulering er i overensstemmelse med ministeriets fortolkning af de hidtidige lov- og vejvedtægtbestemmelser om „istandsættelse“ modsat „vedligeholdelse“. Forudsat, at kommunen ved vejens anlæg har godkendt, at vejen midlertidigt anlægges i en mindre bredde

end den fastsatte udlægsbredde, må vejtilsynsmyndigheden i forbindelse med beslutningen om vejens istandsættelse kunne bestemme, at vejen nu skal anlægges i sin fulde bredde.

Under den nuværende retstilstand anvender nogle kommuner den praksis, at de som hovedregel pålægger de enkelte lodsejere hver at vedligeholde det vejstykke, der er beliggende ud for deres ejendom, medens andre kommuner i almindelighed bestemmer, at istandsættelsen og vedligeholdelsen af private fællesveje skal ske som samlede arbejder under kommunens kontrol. *Stk. 2* foreslås derfor udformet således, at det udtrykkeligt fremgår, at vejtilsynsmyndigheden frit kan vælge, hvilken af de to fremgangsmåder den vil foretrække i det enkelte tilfælde. Såfremt det efter § 58 eller § 60 pålægges andre end de tilgrænsende grundejere at deltage i udgifterne ved arbejder, skal dette dog altid udføres som et samlet arbejde, jfr. *stk. 3*. Da der har vist sig praktisk trang til at kunne træffe bestemmelse om istandsættelse eller vedligeholdelse af flere private fællesveje under ét, hvis disse udgør en færdselsmæssig enhed, foreslås der i *stk. 4* givet udtrykkelig hjemmel dertil. Dette vil navnlig gælde flere veje, der forløber i forlængelse af hinanden.

Til § 58: (udkast § 38, *stk. 1-2*).

I *stk. 1* foreslås en regel svarende til § 8, *stk. 4*, i den københavnske gadelov af 1857, hvorefter vejtilsynsmyndigheden kan bestemme, at andre brugere af en privat fællesvej end de tilgrænsende grundens ejere skal inddrages under vedligeholdelsespligten, hvis deres benyttelse af vejen af tilsynsmyndigheden skønnes i særlig grad at medføre slid på vejen. Det foreslås udtrykkeligt angivet, at en sådan inddragelse af andre brugere af vejen også kan finde sted i tilfælde af midlertidig benyttelse af vejen, da en sådan benyttelse f. eks. i forbindelse med et byggeforetagende kan virke helt ødelæggende for vejen. Da det er den kommunale myndighed og politiet, der bestemmer om en privat fællesvej af klasse I og II kan tillades afspærret for uvedkommende færdsel, forudsætter bestemmelsen ikke således som den københavnske gadelovs § 8, *stk. 4*, en beslutning fra kommunen om, at der ikke må indføres forbud mod uvedkommende færdsel.

Som et modstykke til forslaget § 44, hvorefter hel eller delvis afspærring af private veje af klasse I og II eller anden form for færdselsregulering eller færdselsindskrænkning, ikke kan iværksættes af lodsejerner på egen hånd, har man fundet det påkrævet i *stk. 2* at bestemme, at kommunen, såfremt lodsejerner ikke opnår tilladelse til at gennemføre et sådant færdselsforbud, og den gennemgående